

Week 15 maart

Dit is een gunstige tijd
Een tijd die een uitnodiging wil zijn
om te worden
méér en méér:
eenvoudig in stijl van leven
enkelvoudig in echtheid
meervoudig in deelbaarheid.

“Bidden is het **verheffen** van de geest tot God.” Zo zegt de Griekse Kerkvader Johannes Chrysostomus het. Dat wil zeggen dat we in het gebed onze geest moeten onttrekken aan de dagelijkse beslommeringen. En hem in alle eenvoud, onverdeeld omhoog moeten richten tot God. “Tot U is mijn verlangen verheven!”, zo dicht al biddend de psalmist (Ps 85). Sint-Augustinus zegt: “Je verlangen is je gebed: als je verlangen aanhoudt, is je gebed aanhoudend!”

Indien bidden **verlangen** is, zou bidden makkelijk moeten zijn. Is een mens immers niet altijd op een of andere manier aan het verlangen? Is hij dan niet altijd aan het bidden? In zekere zin wel, ja! Het menselijk verlangen is veelal echter niet zuiver, omdat het niet gericht is op Wie het moet gericht zijn. Daardoor verlangen we niet spontaan wat goed voor ons is en wat uiteindelijk goed is voor iedereen. Daarom kan bidden geperverteerd zijn en daarom – omdat het gebed zich voortdurend dreigt te richten op de verkeerde dingen – ook zo moeilijk en zo lastig. Omdat we bijvoorbeeld niet krijgen wat we menen te ‘moéten’ hebben en we dan niet lijken te krijgen wat voor ons noodzakelijk is.

Bidden is immers vooral **‘luisteren’**. Vaak denkt men dat bidden op de eerste plaats vragen is en dus spreken: zelf aan het woord zijn, met eindeloze uitgesproken of met stille, onuitgesproken zinnen. Dat kan. Bidden is echter vooral open en opmerkzaam zijn voor wat ons gegeven wordt zonder dat we er om vragen en het dankbaar aannemen: zien, eigenlijk, dat ons hoe dan ook alsmat wordt aangeboden waar we nood aan hebben. Bidden is luisteren, via ons innerlijk oor, met heel ons wezen.

De Psalmen – het oudste gebedenboek van de Kerk – leert ons dat bidden smeken of vragen kan zijn, soms zelfs ‘vloeken’! Het ware gebed mondt echter steeds uit in **dankzegging** en lofprijzing en wordt voltooid in de ... stilte. In de monastieke gemeenschappen worden de psalmen ook gezongen als het gebed van Christus.

<http://www.trappistwestmalle.be/nl>

Komen ooit voeten gevleugeld mij melden de vrede?
Daalt over smeulende aarde de dauw van vrede?
Wordt ooit gehoord uit mensenmonden dat woord:
wij mogen leven in vrede.

Dan zal ik huilen en lachen en drinken en slapen;
dromen van vluchten en doden en huiv'rend ontwaken.
Maar niemand vlucht, nergens alarm in de lucht.
Overal vrede geschapen.

Dan zal ik zwaaien naar vreemden, zij zullen mij groeten.
Wie was mijn vijand? Ik zal hem in vrede ontmoeten.
Dan zal ik gaan waar nog geen wegen bestaan.
Vrede de weg voor mijn voeten.

Huub Oosterhuis

er is ooit eens een man geweest
en al was hij dertig jaar
en waren al zijn vrienden getrouwd
toch woonde hij nog altijd thuis

hij keek er door de deur en door de ramen
en zag mensen die ogen hadden
en niet konden zien
oren,
en niet konden horen
een mond
en niet konden spreken

hij zei tegen zijn moeder:
ik voel in mij een kracht
waardoor ik al die mensen kan genezen
maar zijn moeder sloeg de angst om het hart
bij het horen van die woorden
want ooit had een engel haar gezegd
dat haar zoon zou worden gedood
door de machtige mannen in het paleis
want alle machtige mannen in alle paleizen ter wereld
willen dat de mensen **blind** blijven
en **doof** en **stom** en **lam**
dan kunnen zij ermee doen wat zij willen
en wanneer haar zoon mensen zou genezen
zouden ze hem zeker doden

maar de man ging toch
en zijn moeder volgde hem vol angst
hij zag iemand die blind was
raakte zijn ogen aan
en die kon zien
iemand die doof was
hij raakte zijn oren aan
en die kon horen
iemand die stom was
hij raakte zijn mond aan
en die kon spreken
iemand die lam was
en door zijn vrienden werd aangedragen
op een berrie
hij raakte zijn lichaam aan
en die kon lopen
en al die mensen waren blij verbaasd
over de grote dingen die ze zagen gebeuren
en ze volgden hem
naar Luc Versteyleen

Toen op paasmorgen
de vrouwen vertelden dat het graf leeg was,
waren er velen die het niet konden geloven.

De **blinde** geloofde het wel
want Hij had hem toch weer leren zien.

De **lamme** geloofde het onmiddellijk
want Hij had hem toch weer leren lopen.

De **dove** geloofde het ook
want Hij had hem toch weer leren luisteren.

De **melaatse** geloofde het zeker
want Hij had hem toch weer leren leven.

Voor hen was die paasmorgen
de bevestiging van hun nieuwe leven.

Moge ook jij op Pasen
geloven
in de levenskracht die Hij jou geeft.
Antoon Vandeputte

Als de mist optrekt
het licht de duisternis verjaagt
en geur van fris groen
het verleden vernieuwt,
dan breekt de dag door.

Als treurnis uitdeint
pijn mildert
tranen drogen
en de kromgebogene
veerkracht hervindt,
dan is de weg
veertig dagen en veertig nachten lang
ten einde gegaan.

Als iemand ondanks alles
er is en blijft
en je zoals steeds warm zegt:
"Kom, sta op, ga mee",
dan gebeurt verrijzenis weer
op de derde dag.
Kathleen Boedt

